संप्रहृष्टो यदा शल्यो दिदित्सुरपि जीवितं। गूढो दुर्य्योधनस्तत्र दर्शयामास मातुलं।
तं दृष्ट्वा मद्रराजश्च ज्ञात्वा यत्नञ्च तस्य तं। परिष्वज्याब्रवीत्प्रीत इष्टार्थो गृह्यतामिति।
॥ दुर्य्योधन उवाच ॥ सत्यवाग्भव कल्याण वरो वै मम दीयतां। सर्व्वसेनाप्रणेता वै भवान् भवितुमर्हति।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ कृतमित्यब्रवीच्छल्यः किमन्यत्क्रियतामिति। कृतमित्येव गान्धारिः प्रत्युवाच पुनः पुनः। १९०
॥ शल्य उवाच ॥ गच्छ दुर्य्योधन पुरं स्वकमेव नरर्षभ। अहं गमिष्ये द्रष्टुं वै युधिष्ठिरमरिन्दमं।
दृष्ट्वा युधिष्ठिरं राजन् क्षिप्रमेष्ये नराधिप। अवश्यं चापि द्रष्टव्यः पाण्डवः पुरुषर्षभः।
॥ दुर्य्योधन उवाच ॥ क्षिप्रमागम्यतां राजन् पाण्डवं वीक्ष्य पार्थिव। त्वय्यधीनाः स्म राजेन्द्र वरदानं स्मरस्व नः।
॥ शल्य उवाच ॥ क्षिप्रमेष्यामि भद्रन्ते गच्छस्व स्वपुरं नृप। परिष्वज्य तथाऽन्योऽन्यं शल्यदुर्य्योधनावुभौ।
स तथा शल्यमामन्त्र्य पुनरायात्स्वकं पुरं। शल्यो जगाम कौन्तेयानाख्यातुं कर्म्म तस्य तत्। १९५
उपप्लव्यं स गत्वा तु स्कन्धावारं प्रविश्य च। पाण्डवानथ तान् सर्व्वान् शल्यस्तत्र ददर्श ह।
समेत्य च महाबाहुः शल्यः पाण्डुसुतैस्तदा। पाद्यमर्घ्यञ्च गाञ्चैव प्रत्यगृह्णाद्यथाविधि।
ततः कुशलपूर्व्वं हि मद्रराजोऽरिसूदनः। प्रीत्या परमया युक्तः समाश्लिष्य युधिष्ठिरं।
तथा भीमार्ज्जुनौ कृष्णौ स्वस्रीयौ च यमावुभौ। आसने चोपविविशुः शल्यः पार्थमुवाच ह।
कुशलं राजशार्दूल कच्चित्ते कुरुनन्दन। अरण्यवासाद्दिष्ट्याऽसि विमुक्तो जयतां वर। २००
सुदुष्करं कृतं राजन्निर्जने वसता त्वया। भ्रातृभिः सह राजेन्द्र कृष्णया चानया सह।
अज्ञातवासं घोरञ्च वसता दुष्करं कृतं। दुःखमेव कुतः सौख्यं भ्रष्टराज्यस्य भारत।
दुःखस्यैतस्य महतो धार्त्तराष्ट्रकृतस्य वै। अवाप्स्यसि सुखं राजन् हत्वा शत्रून् परन्तप।
विदितं ते महाराज लोकतन्त्रं नराधिप। तस्माल्लोभकृतं किञ्चित्तव तात न विद्यते।
राजर्षीणां पुराणानां मार्गमन्विच्छ भारत। दाने तपसि सत्ये च भव तात युधिष्ठिर। २०५
क्षमा दमश्च सत्यञ्च अहिंसा च युधिष्ठिर। अद्भुतश्च पुनर्लोकस्त्वयि राजन् प्रतिष्ठितः।
मृदुर्व्वदान्यो ब्रह्मण्यो दाता धर्म्मपरायणः। धर्म्मास्ते विदिता राजन् बहवो लोकसाक्षिकाः।
स वै जगदिदं तात विदितं ते परन्तप। दिष्ट्या कृच्छ्रमिदं राजन् पारितं भरतर्षभ।
दिष्ट्या पश्यामि राजेन्द्र धर्म्मात्मानं सहानुगं। निस्तीर्णं दुष्करं राजंस्त्वां धर्म्मनिचयं प्रभो।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततोऽस्याकथयद्राजा दुर्य्योधनसमागमं। तच्च शुश्रूषितं सर्व्वं वरदानञ्च भारत। २१०
॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ सुकृतं ते कृतं राजन् प्रहृष्टेनान्तरात्मना। दुर्य्योधनस्य यद्वीर त्वया वाचा प्रतिश्रुतं।
एकं त्विच्छामि भद्रन्ते क्रियमाणं महीपते। राजन्नकर्त्तव्यमपि कर्त्तुमर्हसि सत्तम।
मम त्वेवंचया वीर शृणु विज्ञापयामि ते। भवानिह महाराज वासुदेवसमो युधि।
कर्णार्ज्जुनाभ्यां सम्प्राप्ते द्वैरथे राजसत्तम। कर्णस्य भवता कार्य्यं सारथ्यं नात्र संशयः।
तत्र पार्थोऽर्ज्जुनो राजन् यदि मत्प्रियमिच्छसि। तेजोवधश्च ते कार्य्यः सौतेरस्मज्जयावहः। २१५
अकर्त्तव्यमपि ह्येतत् कर्त्तुमर्हसि मातुल।